

du. Zaman zaman bunlardan gelen yardım talebine cevap veren Osmanlı Devleti, Hint Okyanusu'na donanma göndererek Portekizlilerle mücadele etmiştir.

Önceleri bir savaş yöntemi gibi telakki edilen korsanlık 1856 Paris Kongresi'nde alınan kararlarla devletler hukukuna göre suç sayılmıştır. Buna göre resmî yetkililer bir korsan gemisini zaptedebilir, zorla bir limana yanaştırabilir, uyruklarına ya da ikametlerine bakmaksızın korsan gemi mürettebatını yargılayabilir ve suçlu bulunanları cezalandırarak gemiye el koya bilirdi.

İslâm hukuku açısından "deniz gazâsı" anlamında korsanlık cihadın bir parçası gibi görüldüğünden bu korsanların aldıkları ganimet meşrû sayılmıştır. Her gemi bir kale gibi telakki edilerek onu muhasara edenlerin ganimeti paylaşma usulü esas alınmıştır. Gasp ve öldürmeyi amaçlayan korsanlık ise "hırâbe" olarak kabul edilir. Güvenliği yok etme, korku salma, gasp, karışıklık çıkarma gibi sebeplerle korsanlar, "Allah ve Resulü'ne karşı savaşırlar ve yeryüzünde düzeni bozmaya çalışanlar ..." olarak (el-Mâide 5/33) yaptıkları fiillerin derecesine göre cezalandırılır. Malı gasbedilenlerin müslüman, zimmi veya anlaşılmı olmasa sonucunu değiştirmez (bk. EŞKİYA). Venşerîsî, müslümanların deniz seferinde ticaret metai dolu bir gemi bulmaları ve bunun düşmana ait olmadığını bilmeleri halinde ondan bir şey almalarının câiz olmadığını, onu bir emânet telakki edip içindeki mallarla birlikte koruma altına almak ve sahiplerine teslim etmekle yükümlü bulunduklarını söyler (el-Mî'yarû'l-mu'rib, VIII, 302-303).

BİBLİYOGRAFYA :

Dârimî, "Cihâd", 28; Aristoteles [Aristo], *Politika* (trc. Mete Tunçay), İstanbul 1990, s. 206-207; İbn Sa'd, *e't-Tabakât*, II, 163; Belâzûrî, *Fütüh* (Fayda), s. 629-630, 634; Mes'ûdî, *Mürûc'z-zeheb* (Abdülhamîd), I, 440; Taberânî, *el-Mu'cemû'l-kebir* (nşr. Hamdî Abdülmecid es-Selefi), Beyrut 1405/1985, XXV, 131-134; Herodotos, *Târih* (trc. Perihan Kuturman), İstanbul 1973, s. 246, 248; İbn Haldûn, *el-'İber*, VI, 903; a.mlf., *Mukaddime* (trc. Süleyman Uludağ), İstanbul 1982, I, 648-654; Venşerîsî, *el-Mî'yarû'l-mu'rib* (nşr. Muhammed Haccî), Beyrut 1401/1981, VIII, 302-303; İbn Kemal, *Tevârih-i Âl-i Osmân*, VII, Defter, s. 176; Pîrî Reis, *Kitâb-ı Bahriye* (nşr. Ertuğrul Zekâi Ökte v.dğr.), İstanbul 1988, I, 53, 209; Selânikî, *Târih* (İpsirli), II, 619; Peçuyul İbrâhîm, *Târih*, I, 345; Kâtib Çelebi, *Tuhfetü'l-kibâr*, s. 53, 159; Defterdar Sarı Mehmed Paşa, *Zübde-i Vekâyât*, 1656-1684 (nşr. Abdülkadir Özcan), Ankara 1995, s. 178, 195, 196, 307-308, 584; P. Witteke, *Menteşe Beyliği* (trc. Orhan Şaik Gökyay), Ankara 1944, s. 44-45; Uzunçarşılı, *Merkeze-Bahriye*, s. 389-390, 480;

Muhammed Hamîdullah, *İslâm'da Devlet İdaresi* (trc. Kemal Kuşcu), İstanbul 1963, s. 74-77, 151-153, 188, 258-260; Mustafa Cezar, *Osmanlı Tarihinde Levendler*, İstanbul 1965, s. 12-17, 170-175; W. Heyd, *Yakın-Doğu Ticaret Tarihi* (trc. Enver Ziya Karal), Ankara 1975, s. 40-41, 57, 102, 107-108, 125, 131, 132-133, 253-254, 256, 422-423; Türkmen Parlak, *Ege Denzinde İlk Türk Derya Beyleri*, [baskı yeri yok] 1979, s. 12, 18, 42, 58, 68, 122; Subhî es-Sâlih, "el-Hîmâye mine'l-karşâne fi's-şer'ati'l-İslâmiyye", *el-Karşâne fi'l-kânûni'l-ülmemî*, Rabat 1986, s. 17 vd.; Clark G. Reynolds, *Navies in History*, Maryland 1998, s. 11-14; M. Aymard, "XVI. Yüzyılın Sonunda Akdeniz'de Korsanlık ve Venedik" (trc. M. Genç), *İFM*, XXIII/1-2 (1962-63), s. 219-238; Mübahat S. Kütükoğlu, "XVIII. Yüzyılda İngiliz ve Fransız Korsanlık Hareketlerinin Akdeniz Ticareti Üzerinde Etkileri", *BTTD*, sy. 12 (1968), s. 57 vd.; Müteba İlgürel, "Adalar Denzinde Rum Korsanları", a.e., sy. 16 (1969), s. 62-67; R. Mantran, "XVII. Yüzyılın İkinci Yansında Doğu Akdeniz'de Ticaret, Deniz Korsanlığı ve Gemiler Kafileleri", *TTK Belleten*, LII/203 (1988), s. 685-695; G. Marçais, "Mehdiye", *İA*, VII, 493-494; Fikret İşıltan, "Sicilya", a.e., X, 591-592; Nebi Bozkurt, "Bahriye", *DİA*, IV, 495 vd.; İdris Bostan, "Gemi", a.e., XIV, 8 vd.

NEBİ BOZKURT

KORSİKA

Akdeniz'de Fransa'ya bağlı ada.

Cenova körfeziyle Sardinya arasında yer almakta olup Akdeniz'in dördüncü büyük adasıdır. Tarihi VII. binyıla kadar inen ada Etrüsk, Yunan ve Kartaca tâcirlerinin uğrak yeri olarak önem kazanmış, milâttan önce XIV-XII. yüzyıllarda Torre adı verilen denizci bir kavmin idaresi altına girmiş, adanın doğu kesimine Phokaialar hâkim olmuştur. Milâttan önce V. yüzyılda Kartaca'nın eline geçmiş ve milâttan önce 238'de Roma'ya terkedilmiştir. Milâttan sonra 456'da Vandal, 533'te Bizans, 754'te Franklar ve 850'de Araplar (Sara-zan) tarafından ele geçirilmiş, Papa VII. Gregorius 1077'de burayı Piza Cumhuriyeti'ne vermiş, 1342'de Ceneviz'in hâkimiyetine girmiştir. Adanın Ceneviz'e ait olması ismî bir hâkimiyetten öteye geçmemiş, Korsika'da devamlı bir huzursuzluk ve ayaklanma hali hüküm sürmüştür. 1729'da başlayan büyük isyan Korsika'yı, adanın asıl sahibi olan Ceneviz yanında Alman ve İspanyol taçlarını başında taşıyan İmparator VI. Karl'ın, Fransa'nın, İngiltere'nin ve aynı zamanda Habsburg mülkünü babası VI. Karl'ın ölümüyle tevarüs eden Maria Theresia'nın eşi olarak Alman imparatorluk tacını da giyecek olan Toskana büyük dükü Franz'ın, dolasıyla Avusturya'nın da dahil olduğu ka-

rışık bir mücadelenin odağı haline getirmiş ve ayaklanmalar 12 Nisan 1738'de Theodor von Neuhoff'un kral olarak seçilmesiyle yeni bir safhaya girmiştir. Neu-hoff, Fransız kuvvetlerini Ceneviz'e karşı kullanmak üzere adaya davet etmiş, ancak burada fazla tutunamamış ve Kasım 1738'de kaçmak zorunda kalmıştır. Bununla beraber İngilizler'in de yardımıyla mücadelesine devam ettiğinden kendisine karşı kullanılmak üzere bu defa Ceneviz, Fransız kuvvetlerini adaya çağırması-tır. Neuhoff 1743'te tekrar bir teşebbüs-te bulunarak adaya dönmüşse de başarılı olamayarak adayı terketmiş ve İngiltere'ye sığınmıştır.

1743 yılının bu karışık ortamında adanın Osmanlı hâkimiyetine sokulması gündeme gelmiştir. 1755'te patlak veren yeni ve büyük bir isyan Pasquale Paoli önderliğinde başarı ile sürdürülmüştür. Nihayet 1768'de Ceneviz pek fazla sahiplenemediği bu adayı Fransa'ya satmıştır. Korsikalı vatanperverler Fransızlar'a karşı direnişlerini devam ettirmişlerdir. Paoli 1769'da İngiltere'ye kaçmış, 1789 Fransız İhtilâli esnasında İngilizler'in yardımıyla tekrar geri dönmüştür. Ancak bu defa ada İngilizler'in eline geçmiş ve 1796'da tekrar Fransa'ya iade edilmiştir. XIX. yüzyılda Fransa'nın kültürel ve ekonomik bakımdan etkisi artmış, fakat zamanla buna karşı bir tepki oluşmaya başlamıştır. Özellikle 1920'ye doğru ortaya çıkan bölgeci hareket yeni karışıklara yol açmıştır. 1942'de uğradığı İtalyan işgalinden kurtulduktan sonra 1960'lı yıllardan başlayarak özerklik ve bağımsızlık yanlısı hareketler gelişmiş, Mart 1982'de adaya özel bir statü verilmiştir. Bu statü 1991'de çıkarılan kanunla değiştirilmiş, 13 Mayıs 1992 tarihli kanunla belirlenen ve 13 Mayıs 2002 tarihli kanunla tamamlanan yeni konumuna göre Korsika yine iki idarî kısma bölünmüş olarak Fransa'nın toprakları içinde sayılmıştır. Adada halen 256.000 kişi (2000) yaşamaktadır.

Korsika-Osmanlı Münasebetleri. XV. yüzyılın sonlarından itibaren Batı Akdeniz'de görülen Osmanlı denizcileri vasıtasıyla ilk ilişkilerin başladığı tahmin edilebilir. Nitekim Pîrî Reis, "Korsugo" adıyla andığı ve Ceneviz'i alan Fransa kralının idaresi altında olduğunu belirttiği adayı bizzat görmüş ve oldukça geniş bir şekilde tasvir etmiştir (*Kitâb-ı Bahriye*, III, 1111-1121). XVI. yüzyılda Osmanlılar'ın Korsika'ya karşı ilgileri arttı. Hammer, Fransız hizmetindeki Korsika doğumlu bir albayın 1536'da sadrazama IX. Karl ve

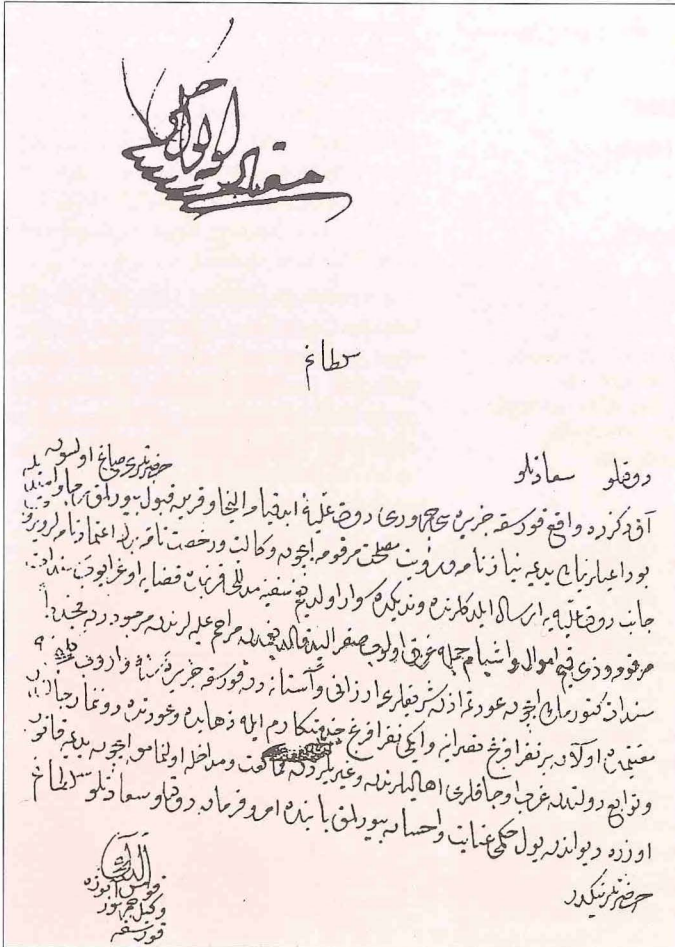
Katharina Medici'den tasdikli mektuplar getirdiğini ve Osmanlı filosu ile Korsika'yı ele geçirmeye davet ettiğini, ancak divanın böyle bir teklife yanaşmadığını kaydetmektedir (GOR, III, 401). 1553'te Fransızlar'la ortak bir harekâta katılmak için Akdeniz'e açılan Osmanlı donanmasının başında bulunan Turgut Reis, Fransız donanmasıyla birlikte Napoli ve Sicilya sahillerini vurduktan sonra Korsika adasına saldırarak buranın merkezi Bastia'ya asker çıkarmış ve kaleyi ele geçirmiştir (7 Ramazan 960 / 17 Ağustos 1553). Diğer sahilleri ve limanları da zapteden Turgut Reis buraları anlaşma gereği Fransızlar'a bırakıp İstanbul'a dönmüştür. Korsika ile Osmanlı Devleti arasında bu hadiseden sonra doğrudan bir ilişki söz konusu olmamakla beraber XVIII. yüzyılın ortalarında adanın Osmanlı himayesine alınmasına dair yeni bir teşebbüste bulunulduğu bilinmektedir. 10 Nisan 1743'te Korsika cumhuru adına Kont Beaujeu bu amaçla İstanbul'a geldi. İstanbul'a ulaşmadan önce içinde bulunduğu geminin İzmir'den İstanbul'a doğru yol alırken Mi-

dilli yakınlarında kayalara çarpması neticesinde bindiği kayık alabora olan ve ada yöneticileri tarafından kendisine verilen kimlik, gerekli mektuplar ve ruhsatnâme denize düşerek kaybolan Kont Beaujeu'nun (BA, İbnülemin-Hariciye, nr. 1708) İstanbul'daki ilk günleri, kendisini İzmir'den beri sıkı bir takip altında tutan Fransız elçisi Castellane'in evine zoraki ziyaret ve sorgulanmayla geçti. Gerekli evrakların ve belgelerin kaybolmasının yarattığı şüphe ve zorluklara rağmen İbrâhim Müteferrika, Humbaracı Ahmed Paşa (Bonnaval) ve Hollanda elçisi Calkoen'in yardımı ile 8 Mayıs'ta divan tercümanı ve Paris'te bulunmuş olan Said Efendi'nin refakatinde Sadrazam Hekimoğlu Ali Paşa tarafından kabul edildi. Beaujeu'ye Korsika'dan yeni tâlimat ve ruhsatnâme temini için yol izni verildiği (BA, İbnü'l-Emin-Hariciye, nr. 1708) ve sadrazam tarafından kendisine bir himaye belgesiyle birlikte tayinat tahsis edildiği anlaşılmaktadır. Devrin vak'anüvis tarihlerinde bulunmayan, Hammer'in de kısaca işaret ettiği bu konu (GOR, VIII, 46), Mustafa

Kesbî'nin *İbretnümâ-yı Devlet* adlı tarihinde geniş şekilde yer alır (bk. bibl.). Kont Beaujeu ile Bâbîâlî arasında adanın himaye altına alınmasını amaçlayan ön anlaşma metni, dönemin İstanbul'daki Avusturya elçisi Penckler tarafından ele geçirilmiş olduğundan Viyana Devlet Arşivi'nde saklanmaktadır (Benedikt, *İlmî Araştırmalar*, IV [1997], s. 37).

Mustafa Kesbî'deki kayıt, Beaujeu'nun getirdiği teklifle ilgili olması bakımından Benedikt'in bulduğu ön anlaşma metnini tamamlar niteliktedir. Buradaki kayda göre Beaujeu, Bâbîâlî'ye adanın himaye altına alınması teklifini getirmekteydi. Bu teklifin gerekçesi olarak ileri sürülen, Osmanlı idaresinin âdil ve reâyâperver vasfı ile tanımlanan kimliğinin herkes tarafından bilinmekte olmasından dolayı, himaye altına alınmak isteğinin Korsika halkının kalbinde ilâhî bir ilham olarak doğduğuna işaret edilmesi ilgi çekicidir. Teklifte, adanın en müstahkem ve önemli kalesi olan Bonifacio'nun şehir ve limanı ile beraber Osmanlı idaresine terk edileceği, burada gerekli istihkâmlar, cami ve mescidler inşa edilebileceği, İslâm hukukunun geçerli olacağı, ticaret vb. işlere gerekli düzenin getirileceği, idarî işlerin görülmesi için kadı ve askerî idareciler tayin edileceği belirtilmekteydi. Şehir ahalisinin Osmanlı himayesinde bulunmasına rağmen Korsika vatandaşı sayılması hususunda ortaya çıkan uzlaşmazlıktan ötürü bu konunun çözümü ileriye bırakılmıştı. Ahaliye mal, mülk dokunulmazlığı ve dinlerini serbestçe icra edebilme güvencesi verilecek; idarî kadrolar ve askerî kuvvetler için mevcut binalar yetersiz kalacak olursa yenilerinin inşasına girilebilecek; iâşe için gerekli erzak ve diğer malzemeler adadaki râyiç fiatlarla satın alınacaktı. Müslüman tüccar en fazla müsaadeye mazhar tüccar konumunda olacak, dolayısıyla diğer milletlerin tüccarlarına tercih edilecek ve gümrük vergilerinde indirim tâbi olacaktı. Osmanlı bayrağı taşıyan gemiler adanın her tarafında iyi karşılanacak ve istedikleri gibi dolaşım limanlardan her türlü ihtiyaçlarını karşılayabileceklerdi. Savaş esnasında Osmanlı gemilerine gerek denizde gerekse karada yardımcı olunacaktı. Korsika tebaası ve tüccarlarının işlerini görmek ve Korsika'yı temsil etmek üzere İstanbul'da bir kapı kethüdâsı bulunacaktı.

Metni Benedikt tarafından ortaya çıkarılan ön anlaşmada ise ayrıca şu hususlar yer almaktaydı: Himayeye alınması kar-

Osmanlı Devleti'nin himayesine girmek isteyen Korsika Cumhuriyeti'nin müracaatını iletmek üzere gelen elçinin geri dönüş için yol izin talebi (BA, İbnülemin-Hariciye, nr. 1708)

şılığı olmak üzere Korsika Bâbiâli'ye yılda 100 kese vergi ödeyecek ve bu verginin ilk yarısı Bonifacio'nun tesliminden altı ay sonra tediye edilecek, geri kalanı ise diğer altı ayın sonunda ödenecektir. Adada yerleşecek idarî ve askerî kadroların ve 1200 kişiden oluşacak askerî kuvvetin giderleri için de ayrıca yılda 100 keselik bir ödemede bulunulacaktır. Türk askerlerinin muhtemel insan kaybı ada ahali-sinden telâfi edilecek, savaş halinde talep edildiğinde Korsika kuvvetlerinden de yararlanılacaktır. Korsika tüccar gemileri Türk limanlarına gelebilecek ve limanlarda bunlar için konsolosluklar açılacaktır. Müslümanlara ait adlî işler kadılar, ada halkı için mahallî mahkemeler ve iki taraflı ilgilendiren davalar için de eşit üyeli karma mahkemeler görevlendirilecektir. Osmanlı tebaası olan herkes adanın istediği tarafına yerleşebilecek, mal ve mülk edinebilecek, tarım ve ticaretle meşgul olabilecektir. Bâbiâli, Korsikalılar'a karşı korumacılığı altında bulunan Dubrovnikliler'e davrandığı gibi davranacaktır. Ceneviz veya Bâbiâli'ye dost olmayan Türk milletinin elinde bulunan Korsikalı esir Türk tebaası olan birinin eline geçecek olursa bu Bâbiâli'ye teslim edilecek ve Bâbiâli de elinde bulunan Korsikalılar'ı serbest bırakacaktır. Beaujeu ile yapılan ön anlaşmanın yirmi birinci ve son maddesi Garp ocaklarıyla ilgilidir. Buna göre Korsika, Bâbiâli'nin arzusu istikametinde Afrika'daki eyaletlerinden olan Tunus, Trablus ve Cezayir ile de bir ittifaka gidecekti. Beaujeu, ön anlaşmanın tasdikini kolaylaştıracak bir ön şart olarak savaş malzemesiyle ilgili bazı ihtiyaçların karşılanmasını da ayrıca rica yollu dile getirmekteydi. Buna göre Bâbiâli 15.000 tüfek, 15.000 kılıç veya yatağan, yirmi top, yirmi obüs, 30.000 kilo barut, 3000 gülle, 3000 humbara ve çakmaklı tüfeklere kurşun dökme için 15.000 kilo kalay teslim edecek, ayrıca ada ekonomisini canlandırmak için 100 keselik bir yardımda bulunacaktı.

Beaujeu 10 Eylül'de İstanbul'dan ayrılmış, 21 Ekim'de Tunus'a varmış ve 15 Kasım'da Tunus beyi ile, Korsika'yı ve İstanbul'da 4 Haziran'da yapılan bir toplantıda İbrâhim Müteferrika'nın ileri sürdüğü teklife uygun olarak Sardinya'yı da içine alan ve bu iki adayı müştereken Bâbiâli'nin himayesine sokan bir anlaşmayı imzalamıştır. Beaujeu, eylül sonunda bir Hollanda tüccar gemisine binerek Tunus'tan Livorno'ya geldi. Bu defa kendisini Comte de la Vague kimliğiyle ve bir Prusyalı olarak tanıtmaktaydı. Karanti-

naya alınmasına karşı koyduğunda zorla bir sandala bindirilerek nezaret altında iç kaleye getirildi ve burada -rivayete göre Karl III. Emanuel'in talebi üzerine- tek başına bir hücreye konuldu. 5 Temmuz 1746'da hapiste iken öldü.

İstikrarsız bir ortamda Korsika'nın Osmanlı himayesine sokulması girişimlerinin ne derece gerçekçi bir politika olduğu ve başarı şansı sorgulanmaya muhtaçtır. Benedikt, böyle bir müdahale için siyasi durumun uygun olduğunu ve bunda da en fazla Garp ocaklarının yararlanma şansının bulunduğunu belirterek bu sonuçlanmayan girişimin önemine işaret eder (a.g.e., IV [1979], s. 45).

BİBLİYOGRAFYA :

BA, İbnülemin-Hariciye, nr. 1708; Pîrî Reis, *Kitâb-ı Bahriye* (nşr. Ertuğrul Zekâi Ökte v.dğr.), İstanbul 1988, III, 1111-1121; Mustafa Kesbî, *İbrâni-nâmâ-yı Devlet, Tahlil ve Tenkidli Metin* (haz. Ahmet Öğreten, doktora tezi, 1996), İÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 254-256; Hammer, *GOR*, III, 401; VIII, 46; Danişmend, *Kronoloji*, II, 278; H. Benedikt, *Der Pascha - Graf Alexander von Bonneval: 1675-1747*, Graz - Köln 1959, s. 160-169; a.mlf., "Korsika ve Türkler" (trc. Kemal Beydilli), *İlmî Araştırmalar*, IV, İstanbul 1997, s. 28-46; Kemal Beydilli, "Korsika ve Osmanlı Devleti", a.e., IV (1997), s. 17-28.

KEMAL BEYDİLİ

KORU

(bk. HİMÂ).

KORUCU

Yeniçeriler içinde uzun süre hizmet edip sefere katılamayacak kadar yaşlanan, ancak emekli edilmeyip çeşitli hizmetlerde kullanılan kıdemli yeniçerilerle Has Ahur'a bağlı çayırılar bekleyen görevlilere verilen ad (bk. YENİÇERİ).

KORUTÜRK, Fahri Sabit (1903-1987)

Türkiye Cumhuriyeti'nin
altıncı cumhurbaşkanı.

İstanbul'da doğdu. Babası Azabağası-zâdeler'den Osman Sâbit Bey, annesi Emine Nesrin Hanım'dır. İlk öğrenimini Tefeyyüz Numûne ve Reşâdiye Numûne mekteplerinde tamamladı. Heybeliada Mekteb-i Fünûn-ı Bahriyye-i Şahâne'yi (Deniz Lisesi) ve Deniz Harp Okulu'nu bitirerek (1923) mühendis mülâzım olarak

deniz kuvvetlerine katıldı. 1930'da açılan Deniz Harp Akademisi'nin ilk mezunları arasında yer aldı (1933). Pek çok askerî görevini başarıyla tamamlayan Fahri Sabit Bey'e 18 Mart 1934'te Atatürk tarafından Korutürk soyadı verildi. 11 Kasım 1934'te genelkurmay XI. şubeye, 11 Aralık 1935'te Roma Büyükelçiliği deniz ataşeliğine tayin edildi. Montrö Boğazlar Sözleşmesi'nde Türk heyetinde deniz müşaviri olarak bulundu. 25 Aralık 1936'da görevi Berlin Büyükelçiliği deniz ataşeliğine nakledildi. 3 Kasım 1938'de bu görevinden ayrılarak Denizaltı Gemileri Komutanlığı kurmay başkanlığına getirildi. 29 Ocak 1942'de ikinci defa Berlin Büyükelçiliği deniz ataşesi oldu. Stockholm deniz ataşeliğini de ek görev olarak yürüttü.

26 Şubat 1944'te evlenen Korutürk 1950'de tuğamiralliğe, 1953'te tümamiralliğe, 1956'da koramiralliğe ve 1959'da oramiralliğe terfi ederek 16 Ekim 1959'da Deniz Kuvvetleri komutanlığına tayin edildi. Bu görevini yürütürken meydana gelen 27 Mayıs 1960 ihtilâli sırasında ihtilâl hükûmeti tarafından Dışişleri Bakanlığı'na getirildiyse de daha sonra bundan vazgeçilerek 27 Haziran 1960'ta Moskova Büyükelçiliği'ne gönderildi. 27 Ağustos 1960'ta askerlikten emekli edilerek kadrosu Dışişleri Bakanlığı'na nakledildi. 5 Eylül 1964'e kadar dört yıldan fazla Moskova Büyükelçiliği'nde kaldı. 1 Ağustos 1965'te meslekten büyükelçi olmadığını ileri sürerek Dışişleri Bakanlığı'ndan istifa etti ve emekli oldu.

Korutürk, 7 Haziran 1968'de Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay tarafından Cumhuriyet Senatosu kontenjan senatörlüğüne getirildi. Cevdet Sunay'ın süresinin dolmasından sonra cumhurbaşkanlığına aday olan Tekin Arıburun ile Faruk Gürler'in mecliste gerekli oyu alamamaları üzerine Adalet Partisi, Cumhuriyet Halk

Fahri Sabit
Korutürk